

bestaar af 3 Medlemmer, der udnævnes af Kongen. Kan Handelsstanden se sine Interesser varetagne gennem en Nationalbank, hvis Interessenter selv vælge Bankens Bestyrelse, og som kun tilbøielig viser sig som Statsinstitution derved, at dens ene Direktør tilforordnes af Regeringen, kunne vi Landbrugere ogsaa gjøre Fordring paa at blive stillede saaledes paa egne Ben, at vi selv faae Lov til at styre vore egne Sager og kun anerkjende Statens fulde Berettigelse til, ved at den ene Direktør udnævnes af den, at tage Del i Bankens Anliggender og hele Bestyrelse. — § 7 staar der: „Dersom flere Foreninger til en vis Tid have indgivet Bøggøring om Laan, hvis samlede Beløb er større end de Midler, hvorover Banken til samme Tid raader, fordeles de disponible Midler imellem de forskjellige Foreninger i Forhold til Størrelsen af de af dem inden 3 Maanedes før den paafølgende Termin foreløbig tilfagte Laanbegøring.“ I de nuværende Kreditforeninger kan enhver Mand, der møder med statumæssig Sikkerhed, fordrø sig optagen som Interessent og faae det Laan, han forlanger. Her gives der foreløbig 3 Maanedes forinden Løfte om Laan, men naar Terminen kommer, og den af Regeringen bestyrede Hypothekbank ikke har faaet de Penge samlede eller faaet de Laan, som den mener at have Brug for, fordeles de forholdsvis mellem Kreditforeningerne, og en Del af Laansøgerne kan gaa hjem uden Penge. Dette er virkelig en altfor stor Risiko, man der udsætter Laansøgeren for. Skulle vi have en saadan Bank, skal ogsaa Enhver til enhver Tid være vis paa at kunne faae den Hjælp, han forlanger, naar han møder med statumæssig Sikkerhed. Hele denne Historie umuliggjør jo næsten i sig selv Sagen. Endvidere siges der, at Laanene altid udbetales af Banken med rede Penge efter en Kurs, som retter sig efter Forholdene paa Pengemarkedet, og som fastsættes af Bankens Bestyrelse med Finansministerens Samtykke. I de nuværende Kreditforeninger, mindre heldige, som de muligvis kunne være, kan dog Enhver faae sit Laan i Obligationer og til enhver Tid for den Kurs, som disse have paa Markedet, og de kunne faae mere end det, de kunne for en stor Del spare sig Meilighed og den Mæglerkurtage, der følger af selv at skulle sælge Obligationerne ved at henvende sig til Kreditforeningerne og bede dem sælge dem, saa blive Obligationerne realiserede paa den billigste Maade. Her skal Finansministeren forud for Terminen fastsætte Kursen, altsaa selvfølgelig en Kurs, der ganske vist er

Dagskursen, men i Reglen synker jo Kursen henimod Terminen, og der er jo Intet i Veien for, at den senere kunde stige, saaledes at den, der selv vil sælge, kunde faae en højere Kurs for dem. I ethvert Tilfælde maa Finansministeren sikre sig imod, at han kommer til at give flere Penge ud, end den Kurs, hvortil Laanene kunne realiseres, vil give ham. Naar dertil kommer, at det bliver en meget kostbar Bestyrelse, denne Dobbeltbestyrelse med den vidtløftige Forretningsgang, der forudsættes, saa tror jeg, at en væsentlig Del af den Fortjeneste, som den store Bank skulde give Laansøgerne i Modstætning til de smaa Kreditforeninger, vil gaa tabt. Det, der maa fordrø, er, at Laantagerne kunne faae Hjælp hos Banken, til paa bedste Maade, at faae sine Obligationer affatte til enhver Tid til Dagens Kurs. Af Reserbefonden skulle Administrationsomkostningerne dækkes, Staten skyder til saa længe, til Reserbefondet kan dække dem. Jeg tror, det vil være meget længe, thi det vil som sagt blive en overordentlig kostbar Administration; imidlertid, en Gang vil det vel naas, men saa maa man ogsaa indskrænke den paagjældende Administration til en rimelig Størrelse, og det vil da være nødvendigt, at Slutningen af § 6 bliver strøget, hvor der staar, at „Banken har at paase, at der for dens Udlaan til Kreditforeningerne og Lignende, til enhver Tid er til Stede de Sikkerheder, som i Foreningens Statuter ere fastsatte med Hensyn til deres Udlaan til Eiendomsbesidderne, og skulle derfor de af disse udstedte Banteobligationer indsendes til og opbevares af Banken“. Der er vist en Del Medlemmer her til Stede, der kjende lidt til Kreditforeningers Bestyrelse, og jeg vil nu spørge dem, hvorledes de tro, det vil være muligt for Kreditforeningernes Bestyrelser at besørge Laanforretningerne, naar alle disse Obligationer skulle ligge hos Hypothekbanken i Kjøbenhavn. Kreditforeningen, som sidder ovre i Sylland, har hver Dag Brug for en Masse af disse Papirer, snart er det en Relaxationspaategning, snart en eller anden Dødspaategning, snart en eller anden Thinglæsning, der fordrø, og endelig er der Revisionerne, der skulle efterse dem, kort sagt, hver evige Dag er der Brug for forskjellige Bantebreve, saa det er aldeles umuligt at undvære dem, og dog skulle de efter Forslaget ligge i Kjøbenhavn hos Hypothekbanken. Det vilde blive en temmelig betydelig Indtægt for Postvæsenet og vilde fordrø et temmelig stort Personale i Banken i Kjøbenhavn for at kunne udføre denne evige Udveksling mellem Bankerne og Medlemmerne af de opbevarede